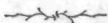

Mahoma pa obda neka prečudna svetloba ves gozdiček in vesele igralce; listje na drevju je nehalo šumeti, cvetke so pa pričele najlepše dišati a tudi nebeški nagajivčki so potihnili ter začudeni gledali proti koncu gozda, kjer se je prikazala veličastna postava, naša ljuba mati Marija, božja Mati, obdana od nebeškega sijaja in krdela angeljev. Na njenem obrazu je bila še vedno znati ona žalost, katero so ji bili zadali brezsrdni ljudje, ko so križali njenega Sina, Odrešenika vsega človeštva. In ravno v tej žalosti se je izražala vsa njena neskončna ljubezen in milina.

Veselo vriskaje stekó nebeški krilatci Materi božji naproti. Prihitevši do nje, so ji objemali kolena, poljubovali roke, in ljubkovanja ni hotelo biti ne konca ne kraja. Tako obkrožena od veselih otročičev stopa Marija naravnost do žalostnega dečka, ki je začudeno zrl to nebeško prikazen.

„Mati, ljuba mati, ali ste vendar prišli?“ vikne veselo deček ter steče razprostrtih rok Mariji naproti. Nebeški krilatci so se pa dečku natihoma smejali in drug drugega s komolčki dregali.

„Dragi moj ljubček“, spregovori Marija, veseleča se otrokove sreče. „Tvoja mamica je še vedno na zemlji in ona mora še veliko, veliko dolžnosti izpolniti, predno jo pokliče nebeški Oče k tebi. Ali Bog, neskončno dobrotljivi Oče, je podelil meni ta dar, da vsakdo izmed vas v meni spozna svojo ljubo mater, da vidi na mojem obrazu drage poteze svoje ljubljene matere, ker le na ta način more biti vaše veselje popolno, ako veste, da vas čuva vroče ljubeče materino srce.“

Večerni zvon.

Prijazno nam večerni čas
Prepéva zvon v dolini,
In od svetá izvablja nas
K nebeški domovini.

Utihne zvon in spev njegov,
Le v dalji se oglašá ...
Za njim pa raz zemeljski krov
Hitijo srca naša ...

Milka Posavska.

